

Arrest

nr. 142 010 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 31 maart 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische moeder.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 29 september 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 29 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31.03.2014 werd ingediend door:

Naam: O.(...)

Voornaam: K.(...)

Nationaliteit: Ghanase

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tót 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 30.08.1995, bijna 1 jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend.

Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten twee afzonderlijke beslissingen vormen. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat zij met hetzelfde document, “bijlage 20”, ter kennis van de betrokkene worden gebracht. Dit document vormt slechts de wijze van kennisgeving doch houdt niet in dat het om één beslissing zou gaan (cf. RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Eén en ander blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin het volgende wordt bepaald: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.(....)”*.

2.2. In een eerste middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt in zijn middel onder andere het volgende:

(...)

Nergens in de bestreden beslissing met bevel staat uitdrukkelijk vermeld welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of eender welke bepaling wordt toegepast, hoewel dit uitdrukkelijk wordt voorzien in de bepaling van artikel 8 Vw.

(...)

Om aan de formele motiveringsplicht te voldoen zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moet het bestreden bevel dus duidelijk de determinerende juridische en feitelijke motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu is het onduidelijk op grond van welk artikel het bestreden bevel genomen werd."

2.3. De formele motivering van de bestreden beslissing moet, teneinde te voldoen aan de formele motiveringsplicht die verzoekende partij afleidt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (RvS 6 september 2011, nr. 214 981). In zijn middel verwijst verzoeker in dit verband naar artikel 8 van de vreemdelingenwet waarin het volgende wordt bepaald:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

2.4. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen enkele verwijzing bevat naar artikel 7 van de vreemdelingenwet.

2.5. In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij het gebrek aan motivering als volgt te verantwoorden:

"In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten:

"Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk afdoende heeft gemotiveerd door te verwijzen naar het feit dat uit onderzoek van het dossier van de verzoekende partij nergens blijkt dat zij aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht.

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Uit de betekening van beide beslissingen gezamenlijk aan de vreemdeling, vloeit op noodzakelijke wijze voort dat het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat de vreemdeling, ingevolge deze weigering van verblijf, illegaal in het Rijk verblijft, zodat het bevel – impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet.

Deze noodzakelijke gevolgtrekking verhindert elke speculatie, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij schijnt aan te nemen.

Bovendien wordt uitdrukkelijk verwezen naar art. 52, § 4 Vreemdelingenwet. Het louter gegeven dat voormeld artikel niet zou voorzien dat verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgeleverd, impliceert niet dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toegelaten zou zijn om op basis van deze bepaling een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het tegenovergestelde aannemen zou elke zin ontnemen aan voornoemd artikel.

Er weze benadrukt dat de (gemachtigde van de) Minister c.q. de Staatssecretaris niet meer beschikt over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Wanneer het verblijf wordt geweigerd en de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig ander verblijfsrecht, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om

het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Deze gebonden bevoegdheid werd reeds herhaalde malen bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo onder meer bij arrest nr. 90.707 van 30 oktober 2012 en nr. 90.594 van 26 oktober 2012.

Gelet op het feit dat het Vreemdelingenbesluit als Koninklijk Besluit onderhevig is aan de Vreemdelingenwet, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

(...)”

2.6. De verwerende partij kan echter hoegenaamd niet worden gevolgd waar zij beweert dat de bestreden beslissing, wat de bevelscomponent betreft, “*impliciet doch zeker – verwijst naar art. 7 eerste lid, 1° en 2° Vreemdelingenwet*”, die een gebonden bevoegdheid zouden inhouden. In de bestreden beslissing wordt immers enkel verwezen naar het hierboven geciteerde artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, waarbij uit het gebruik van het woord “*desgevallend*” juist een discretionaire bevoegdheid kan worden afgeleid die noopt tot een precieze aanduiding van de motieven waarop de beslissing is gestoeld (cf. RvS 13 oktober 2008, nr. 187.001). Bijgevolg is in dit geval zeker vereist dat de toepasselijke juridische grondslag uit artikel 7 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk en niet ‘impliciet’ wordt vermeld, zoals overigens voorgeschreven door artikel 8 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het eerste middel lijkt in de aangegeven mate gegrond. Het bevel ontbeert een deugdelijke motivering in rechte. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van de verwerende partij dat zij zich op dit punt gedraagt naar het oordeel van de Raad.

De bevelscomponent van de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

2.8. In een tweede middel, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 27 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Aangezien artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht het volgende bepaalt: “Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.”

Aangezien de bestreden beslissing vermeldt dat ‘een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht.’

Dat de bestreden beslissing echter nergens vermeldt op basis van welke rechtsregel van de Staat waar de akte is opgesteld, meer bepaald Ghana, zou blijken dat de kwestieuze akte niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 W.I.P.R.

Op die manier is het voor verzoeker dan ook onmogelijk om op een degelijke en afdoende wijze te beoordelen of hij al dan niet zijn beroepsmogelijkheden kan of moet uitoefenen.

De formele motiveringsplicht is derhalve, samen met artikel 27 W.I.P.R. geschonden.”

2.9. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij beweert dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet formeel zou zijn gemotiveerd. In de beslissing wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit geweigerd, hetgeen uitdrukkelijk wordt vermeld, en er wordt tevens verwezen naar het feit dat de verwantschapsband met de referentiepersoon onvoldoende bewezen werd zodat de hoedanigheid van familielid in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet werd aangetoond. De juridische en de feitelijke grondslagen kunnen in de beslissing worden teruggevonden.

2.10. Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in § 1. De vordering tot verklaring van de uitvoerbaarheid van een buitenlandse authentieke akte wordt ingesteld bij de familierechtbank indien deze akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft.

§ 3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Aangezien artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR de bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, kan de gemachtigde van de Minister van Justitie te dezen de erkenning van een Ghanese geboorteakte weigeren.

2.11. Er dient evenwel te worden benadrukt dat in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk wordt voorgeschreven dat in geval van weigering van erkenning van de geldigheid van een buitenlandse akte, er beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. Ambtshalve dringt zich de vaststelling op dat de Raad te dezen zonder rechtsmacht is (cf. 29 september 2011, nr. 215 399; RvS 25 februari 2009, nr. 190 806; RvS 1 april 2009, nr. 192 125; RvS 28 mei 2009, nr. 193 626). In zoverre in het tweede middel een miskennis van artikel 27 van het WIPR wordt aangevoerd, is het niet-ontvankelijk aangezien de Raad de vereiste rechtsmacht ontbeert om zich over dit rechtspunt uit te spreken.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Voor zover het beroep betrekking heeft op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft de verzoekende partij geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de vordering tot schorsing wordt, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft de verzoekende partij een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover ze betrekking hebben op de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing gericht tegen het bij artikel 2 vernietigde bevel om het grondgebied te verlaten, is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN